

# “Aquest és un disc més disc”

**A**cabeu de tornar d'Islàndia, de gravar el vostre últim disc. Per què triàreu Islàndia?

—La raó principal era per la qüestió política, perquè teníem interès de veure realment què vivia la gent allí i com ho vivia, i d'altra banda també perquè volíem parlar sobre aquest tema, i parlar sobre una cosa que no has vist sempre fa molt de respecte. A banda d'això, també perquè volíem fer un curt i, evidentment, fer-lo a Islàndia ajudava molt pel que fa a paisatge i ambient. A banda, també, quan fas un disc, sempre *mola* canviar d'aire, i on estigues sempre t'influeix molt. I evidentment Islàndia és diferent d'açò i donava un toquet diferent al disc. A més, havíem vist estudis que estaven molt bé en qualitat-preu i els vols des d'Alacant eren barats. Tot apuntava que ho havíem de fer allí.

—**I com ha sigut l'experiència?**

—Bé, no hem pogut veure molt de l'illa perquè hem estat treballant i tancats en una casa, però sí que hem vist algunes coses, i la veritat és que és molt recomanable.

—**Heu gravat un curt. Per què heu decidit fer-lo? Se us queda curt un videoclip?**

—El tema audiovisual en el grup sempre l'hem dut prou malament, és superimportant, però, mai, per unes coses o altres, no ho hem fet bé. El cert és que oficialment només tenim un videoclip. Un videoclip sempre ajuda a fer promoció, però se'ns va ocórrer la idea del curt i ho vam tirar endavant. En principi no sabíem ni com fer-ho, però contactàrem amb David Paco, que és el que ha fet de director, i ell començà a desenvolupar un poquet la idea i ens posà de protagonistes a nosaltres, que tampoc era la idea en un principi, perquè ningú és actor ni res. Però al final ha quedat prou bé si tenim en compte que d'actuar, no en tenim ni idea.

—**Aquest nou disc el traureu en un nou format, K7digital, que definiu com “el punt de trobada de la nostàlgia dels noranta amb l'aspecte pràctic dels reproductors digitals”. En què consisteix exactament?**

En deu anys s'han convertit en tot un fenomen musical al País Valencià. Ara arriba el seu darrer disc, el '3.0', que s'ha gravat a Islàndia i apareix en un format diferent: el K7digital. Els Orxata, com els coneix tot el món, tornen a la càrrega l'any del seu desè aniversari amb un discurs constructiu sobre les problemàtiques actuals. El dia 5 faran un concert a València que es preveu “monumentalment mític i històric”. Un dels seus membres, Carles Bianco, ha parlat amb EL TEMPS en representació de tot aquest “col·lectiu musical”.

—Té forma de casset, tu el pots posar en un reproductor de casset i funciona. De fet, va molt bé per a la gent que

tenim coses antigues i tenim radiocasset encara. Però alhora és un reproductor digital com qualsevol reproductor de mp3 que pugues trobar en l'actualitat, tot i que la forma és de casset. Li pots connectar uns auriculars i funciona, té entrada USB i també el pots connectar a l'ordinador si vols.

—**Hem escoltat ja algunes de les cançons que heu avançat, com la de “Vaga mundial indefinida” o “Ho podem tot”. Però podríeu explicar-nos un poc més en quina línia va el nou disc?**

—Bé, a nosaltres, sempre, d'un disc a un altre, ens agrada canviar molt; de fet, hem canviat molt des del primer disc. Aquest, en general, entre cançó i cançó és molt diferent, de fet ja s'ha vist la diferència entre les tres que ja hem llançat i aquesta serà la tònica del disc, que hi ha varietat. I respecte als altres discos, també. És un disc més melòdic. Pel que fa a discurs, està molt pensat de què volem parlar, que potser abans els altres discos els havíem fet de cançons soltes i la connexió entre els temes era més aleatòria. Ací no, ací està molt pensat de quins temes ens disposem a parlar, i tot té una lògica. És un disc més disc.

—**I quin n'és el discurs?**

—És un poc tot el que estem vivint, tots els tipus de crisi que estem vivint. La idea era parlar de moltes de les problemàtiques que estem vivint ara, però mirant-ho des d'una perspectiva positiva i constructiva. Tractem sobre diferents àmbits. Per exemple, parlem sobre el cooperativisme i l'economia solidària, però en l'àmbit més corporal també hi ha una cançó que fa tota una reflexió sobre el món de l'orgasme, que també és molt important. També tenim un tema sobre els satèl·lits... la temàtica és molt diferent, però al final tot és com el segon tema que hem avançat, “Ho podem tot”, que vol dir que enfront d'un sistema que està carregant-se la nostra vida i fent-nos la “no-vida”, doncs volem dir que ajuntar-nos és l'única forma de superar-ho.

—**Pel que fa a les lletres, vosaltres sou oberts i funcioneu amb les lletres**

## col·laboratives, no les construïu no-més vosaltres...

—Sí, la forma de funcionar fins ara és que nosaltres fèiem un embrió de les lletres, les posàvem en Internet i la gent començava a editar-les, ho recuperàvem i ja fèiem les lletres definitives. I en aquest cas hem anat un poc més enllà i el que hem fet és pensar-ne la temàtica i plantejar el repte de l'embrió a diferents persones i col·lectius que tracten aquests temes. I després ho posàrem a Internet, la gent edità i després nosaltres ho recuperàrem. En totes les cançons ha sigut així, excepte un tema que tractava sobre l'exili, que en lloc de donar-lo a un col·lectiu concret el posàrem en Twitter, perquè, com de gent en l'exili, n'hi ha tanta, doncs creàrem un *hashtag* i aquesta sí que fou difícil perquè n'hi hagué més de sis-centes aportacions. Però sí, les lletres són totes col·laboratives.

—**Al nou disc teniu canvis en les veus femenines. Han marxat Neus i Violeta, i teniu una nova component, Diana. Hi heu connectat? Ha sigut un canvi molt gran, o més o menys, fa el paper de les cantants anteriors?**

—Jo crec que és molt diferent, sobretot perquè ja no tenim tres veus en general que ens permetien de fer jocs; ara que només n'hi ha dos, canvia l'estructura de les cançons. Però el que hi ha ara és la idea que hem tingut sempre, que era de dues persones cantant només. Realment ha sigut una sort trobar Diana, perquè a nivell humà és increïble i a nivell musical és molt bona, i és una història diferent. És molt versàtil, ha sabut adaptar-se a les cançons antigues —que les fa molt bé— però també ha donat un cert aire al nou disc. És com un plus per al disc, canvia encara més.

—**El disc ha estat totalment finançat per Verkami?**

—Del tot, no. Nosaltres al Verkami demanàvem 8.000 euros i al final n'aconsegüem 14.000, que, descomptant la gent que no s'ha fet efectiva, han quedat en 12.000. Però realment el pressupost del disc era prou superior. El disc, el curt i tot, ha costat més de 20.000 euros. Tota la gent que ha participat en el Verkami ens ha ajudat molt, però també hem hagut de posar tots els estalvis que teníem d'altres concerts i de propis, i esperem recuperar-ho al llarg de l'any.

—**La setmana que ve teniu el concert Monumentalment Mític i His-**



XEPO W. SANCHES

**tòric. Què podeu avançar-nos sobre aquesta cita?**

—El concert, l'obrirà Arrap, un grup de *hip-hop* de València que està pegant molt i són molt amics i volíem convidar-los a la festa. Després d'ells farem la presentació oficial del curt. Volíem presentar-lo en directe i no llançar-lo només en Internet, sinó que també tinguera aquesta visió del cine antic, de poder visionar-ho. I després la festa continuarà amb Mogambo i amb més *deejays*. Serà una festa en un lloc que a nosaltres ens encanta, La Protectora, una antiga societat obrera, que no és una sala a l'ús, sinó que té un encant especial, a la Saïdia. Serà una festa prou en família.

—**Després d'això, què teniu previst? Ja s'ha dit que tocareu al Festhivern, però què més?**

—El dia 5 toquem ací, el 6 i el 7 toquem a Madrid, el 6 a Jimmy Jazz de Vallecas, i el 7 al Patio Maravillas de Madrid en unes jornades internacionals, cosa que ens fa molta il·lusió perquè a Madrid només hem tocat una vegada. I ja després anirem a Barcelona, on tenim la presentació el dia 20, i després el Festhivern, que esperem que siga una gran festa. Al gener pararem i descansarem, perquè fa molts mesos que no hem aturat i hem passat quasi sense dormir. I ja al febrer reprendrem amb una gira a Europa, i al març ja començaran a veure'ns per ací.

—**Enguany farà 10 anys que Orxata va començar. Quina balanç en feu?**

—Realment no ens creiem que hagen passat deu anys, però sí, el 23 de juny, per Sant Joan, farem deu anys, i també estem preparant alguna cosa especial per a tal dia. I la valoració, vist ara en perspectiva, és que en el moment del llançament no ens imaginàvem que agradaria a tanta gent. Hem tingut un creixement que ningú s'esperava, molt positiu.

—**Sí, heu arribat a molta gent i no heu passat gens desapercebuts. Quina podria ser la clau de l'èxit d'Orxata?**

—Jo crec que n'hi ha algunes, però la principal —pense— és que fem música que a la gent li agrada. També la relació que tenim amb els qui ens segueixen, que hem aconseguit fer com una família, cosa de la qual estem molt contents. Anem més enllà de la música i això es valora molt bé. A més, el fet d'haver apostat per Internet des d'un principi, quan encara no estava molt clar, ens ha ajudat a obrir moltes portes. I a banda també els directes, perquè hi ha molta gent que diu que quan ens escolta a casa no li acabem d'agradar, però després, en directe, li ha encantat. Aquesta és la gràcia de la música també, quan ho vius de forma col·lectiva, que evidentment per aquest costat nosaltres també guanyem prou. La clau és un cúmul de tot això.

*Laia Mas*